

РЕШЕНИЕ

№ 3127

гр. София, 11.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 11.05.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Деница Митрова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Димитър Младенов, като разгледа дело номер **1737** по описа за **2012** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на А. Г. П., действаш като едноличен търговец с фирма „А. П.”, ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] срещу РЕШЕНИЕ от 21.11.2011 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 8-ми състав по нахд № 2816/2011 г., с което е потвърдено наказателно постановление № 23-2301170 от 16.11.2010 г., издадено от директора на Дирекция “Инспекция по труда” [населено място], с което на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.1 от Кодекса на труда (КТ) на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл.61, ал.1 вр. чл.1, ал.2 КТ. В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН. Касаторът поддържа, че при съставяне на АУАН е допуснато нарушение на чл.40 и чл.43 ЗАНН, като описаното в АУАН и НП нарушение не отговаря на действителната фактическа обстановка, неправилно възприета от районния съдия. Касаторът посочва, че неправилно е ангажирана административно наказателната му отговорност и неправилно не е изследван въпроса за неговата вина. Претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и по същество на спора

да бъде отменено наказателно постановление № 23-2301170 от 16.11.2010 г., издадено от директора на Дирекция “Инспекция по труда” [населено място].

Ответникът по касационната жалба Дирекция “Инспекция по труда” [населено място] чрез процесуалния си представител юкр. Н. оспорва жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 21.11.2011 г. Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8-ми състав по нахд № 2816/2011 г. е потвърдил наказателно постановление № 23-2301170 от 16.11.2010 г., издадено от директора на Дирекция “Инспекция по труда” [населено място], с което на основание чл.41б, ал.5 вр. чл.414, ал.1 от Кодекса на труда (КТ) на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл.61, ал.1 вр. чл.1, ал.2 КТ. За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Г. П. К., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, като наказаното дружество, в качеството му на работодател, е нарушило нормата на чл.61, ал.1 КТ, като е приело на работа на длъжност „майстор на закуски” лицето Д. С. Д., ЕГН [ЕГН] на обект „магазин с работилница за хляб” в [населено място], [улица] без сключен писмен трудов договор.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 8-ми състав е валидно и допустимо. На основание чл.220 АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение. От фактическа страна районният съд е приел за установено, че на 22.07.2010 г. актосъставителят Г. К. на длъжност „главен инспектор” в Д „ИТ” – С., извършила проверка на обект „магазин с работилница за хляб” в [населено място], [улица], стопанисван от касатора, и установила лицето Д. С. Д., ЕГН [ЕГН] да полага труд като „майстор на закуски” с декларирано от лицето (въз основа на попълнена от него трудова справка от 23.07.2010г.) работно време от 21:00 часа до 06:00 часа с два работни дни и два почивка и заплащане на норма. Лицето Д. С. Д., ЕГН [ЕГН] е декларирано собственооръчно, че заема тази длъжност от м.април 2010г. Нормата на чл.61, ал.1 КТ въвежда императивно задължение за двете равнопоставени страни по трудовото правоотношение (работник и работодател) да сключат трудов договор преди постъпването на работника на работа. Едновременно със сключването на писмен трудов договор (чл.62, ал.1 КТ) работодателят е длъжен да предостави на работника преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, заверено от териториалната дирекция на НАП (чл.63,

ал.1 КТ). Съдържанието на трудовото правоотношение е посочено неизчерпателно в нормата на чл.66, ал.1 КТ - място на работа, наименование на длъжността, срок на трудовия договор, основно и допълнителни възнаграждения, продължителност на работния ден или седмица. Тези основни характеристики на трудовия договор се установяват от собственоръчно попълнена от Д. С. Д. трудова справка от 23.07.2010 г. – място на работа, постъпване през м.април 2010г., длъжност „майстор на закуски”, работно време, почивни дни, трудово възнаграждение. При тези данни по делото, установени без противоречиво от показанията на свидетелката К. и писмените доказателства, районният съдия при правилно приложение на материалния закон е приел, че е осъществен състава на нарушението по чл.61, ал.1 КТ – работодателят не е сключил с работника писмен трудов договор преди постъпването му на работа през м.април 2010г.

Правилно районният съдия е приел, че правоотношението между работодателя и работника разкрива съществените елементи на трудово правоотношение по смисъла на чл.66, ал.1 КТ, поради което представения от касатора граждански договор от 07.04.2010г. прикрива трудов такъв. Не е налице основание за приложението на чл.415в КТ, съгласно която разпоредба за нарушение, което може да бъде отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв. В случая по делото липсват дали нарушението да е отстранено веднага след установяването му, поради което не е налице основание за приложение на чл.415в КТ.

При правилно приложение на материалния закон районният съдия е приел, че в конкретния случай тези законови предпоставки са изпълнени – нарушението е отстранено веднага след установяването му и по делото липсват данни за настъпили конкретни вредни последици за работника. Действително разпоредбата на чл.415в, ал.2 КТ предвижда забрана за приложението на нормата на чл.415в КТ за нарушения на [чл. 61, ал. 1](#), [чл. 62, ал. 1 и 3](#) и [чл. 63, ал. 1 и 2](#) КТ, но същата е публикувана в Д.в. бр.7/24.01.2012г. и като материално правна норма няма обратно действие. Съгласно чл.3, ал.1 ЗАНН за всяко административно нарушение се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му, като в случая не е налице по-благоприятно за наказаното лице законодателно решение с последвалите изменения на нормата на чл.418в КТ. По изложените съображения и като е достигнал до същите правни изводи районният съдия не е допуснал твърдяното в касационната жалба касационно оплакване по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК.

Касационната инстанция споделя мотивите на районния съдия, че обжалваното НП е издадено от материално компетентен административно наказващ орган по см. на чл.47 ал.1 б»а» във вр.ал.2 ЗАНН, както и че в АУАН и в НП са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено съобразно чл.42, респ. чл.57 ЗАНН. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така, че това да е възпрепятствало касатора да упражни правото си на възражения, като същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на

наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Неоснователни са касационните оплаквания за нарушение на нормите на чл.40 и чл.43 ЗАНН. При съставянето на АУАН е присъствал свидетел на установяване на нарушението, индивидуализиран с три имена, адрес и ЕГН, който е подписал АУАН. По аргумент от разпоредбата на чл.43, ал.1 ЗАНН съставянето и подписването на АУАН само от един свидетел е достатъчно за спазване на процедурата и единствено на това основание наказанието не може да бъде отменено поради допуснато съществено процесуално нарушение.

Извършването на нарушение по чл.61, ал.1 КТ се установява от показанията на актосъставителя К., които следва да се кредитират като логични, последователни и безпристрастни, както и от приложените писмени доказателства. Правилни и обосновани са аргументите на районния съдия за приложението на разпоредбата на чл.83, ал.1 ЗАНН относно безвиновната отговорност на юридическите лица и едноличните търговци.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение от 21.11.2011 г. на СРС, НО, 8-ми състав е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, II Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 21.11.2011 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 8-ми състав по нахд № 2816/2011 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.